

Tyvende Kapitel.

I den Ugestid, Per nu havde opholdt sig paa Kærsholm, havde han ikke en eneste Gang hørt fra Jakobe. Skønt han selv skrev regelmæssigt hveranden Dag og temmelig udførligt gjorde Rede for, hvad han oplevede, vedblev hun at være tavs.

Hun havde sine Grunde dertil. Lige fra det Øjeblik, hun fik hans første Brev derovre fra, havde hun følt sig overbevist om, at hun havde set ham for sidste Gang. Og hun havde spurgt sig selv, om det ikke ogsaa vilde være bedst for dem begge, at de afgørende brød med hinanden. Hun var forfærdelig træt af Kampen med denne fremmede, skjulte, spøgelseagtige Magt, der Gang efter Gang røvede ham fra hende, netop naar hun troede ham aller fastest omsluttet af hendes Kærlighed.

Hun var ikke engang sikker paa, at hun denne Gang vilde være i Stand til at vinde ham tilbage. Paa hans egen Modstandskraft stolede hun stadig mindre. Hun saa ham jo nu, som han virkelig var. Den Side af hans Væsen, hun overhovedet ejede Forudsætninger for at overskue og bedømme, kendte hun nu tilbunds; og hun lod